

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci

žalobce: **V. Ch.**, narozen X, bytem X
zastoupeného JUDr. Radkem Bechyně, advokátem,
sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, IČ 66003008,
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 03. 2020, č. j. 375/2020-160-SPR/3,

takto:

- I.** Žaloba se zamítá.
- II.** Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 3. 2020, č. j. 375/2020-160-SPR/3, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odboru dopravněsprávních činností ze dne 13. 1. 2020, č. j. MHMP 78938/2020, sp. zn. S-MHMP 1394848/2019, kterým správní orgán zamítl námitky žalobce jako neodůvodněné a potvrdil záznam 12 bodů v registru řidičů ke dni 5. 7. 2019.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

2. Žalobce v podané žalobě namítl, že podle jeho názoru odvolací správní orgán nerespektoval odvolací důvody, nezabýval se jednotlivými důkazními prostředky. Dále vytýká žalovanému, že zcela ignoroval rozhodování jiných odvolacích správních orgánů ve věcech shodných a významně tak narušil právní jistotu účastníka řízení. Přitom poukázal na to, že přílohou doplněného odvolání bylo i rozhodnutí odvolacího správního orgánu Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č.j. MSK 49924/2014, vydané ve věci shodné, tedy ve věci odvolání proti rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Z tohoto rozhodnutí je zcela zřejmé, že je běžnou praxí odvolacího správního orgánu posuzovat i jednotlivé podklady, tedy rozhodnutí, na základě nichž měly být zaznamenány body do bodového hodnocení z hlediska jejich způsobilosti pro provedení záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče. Žalobce v této souvislosti zmínil zásadu legitimního očekávání, podle níž by správní orgány měly ve věcech se shodnými či obdobnými znaky postupovat a rozhodovat shodně. Pokud tedy jeden správní orgán rozhoduje určitým způsobem, není podle názoru žalobce přiléhavé, aby tentýž správní orgán v jiné místní působnosti rozhodoval a postupoval zcela odlišně, neboť by tím byla dotčena rovnost účastníků před zákonem. Toto dle žalobce potvrzuje i rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 25.7.2019, č.j. 1 As 353/2018 – 52.
3. Žalobce v dalším žalobním bodu napadl jednotlivé podklady jako nezpůsobilé pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče, k čemuž právě žalovaný odvolací orgán uvedl, že tyto posuzovat nemůže, byť praxe popsána v bodě předcházejícím vypovídá o praxi zcela jiné. Jediné důkazy, které odvolací orgán posuzuje, jsou oznámení od věcně příslušných oddělení policie, kterými je oznamována skutečnost, že žalobce měl spáchat přestupek, který s ním byl projednán, a bylo vydáno rozhodnutí v blokovém řízení. To však dle žalobce nemůže být dostatečným důkazem. Žalobce zdůraznil, že z přiložených rozhodnutí v blokových řízeních série HG/2014 číslo bloku G 1498901 a série GF/2013 číslo bloku F 0832677 vyplývá, že tato nesplňují dle rozsudku Nejvyššího správního soudu dostatečnou individualizaci skutku pro rozhodnutí, zatímco u rozhodnutí v blokovém řízení série FC/2013 číslo bloku C1404971 je zřejmé, že veškeré zákonem stanovené požadavky byly splněny.
4. I přes specifičnost daného druhu řízení je tedy patrné, že lze rozhodnutí vydat tak, aby byly patrné údaje o osobě přestupce, místu spáchání přestupku a době spáchání, mělo by být zcela jasné, čeho se měl přestupce dopustit a jakou povinnost stanovenou zákonem svým jednáním porušil, kdy a kde mělo k jednání dojít.
5. Následně se žalobce vyjádřil ke konkrétním vadám jednotlivých podkladů, čímž zpochybnil způsobilost těchto pokutových bloků, neboť přestupky nejsou jako konkrétní a individualizované jednání vůbec vymezeny. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 4 As 127/2014 – 39 pak žádal, aby soud přezkoumal způsobilost podkladů pro záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče. Absence konkretizace a individualizace je v předmětné věci právě u rozhodnutí ze dne 5.7.2019, 21.8.2018, 4.10.2017, 21.10.2016 a 12.9.2016.
6. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě zdůraznil, že ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu v návaznosti na zákonnou úpravu rozlišuje řízení o jednotlivých přestupcích od řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů podle zákona o silničním provozu. Předměty těchto řízení jsou odlišné. Oznámení o uložení blokové pokuty není nezpochybnitelným důkazem o tom, že řidič přestupek spáchal. Proto

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

vyskytnou-li se pochybnosti o údajích uvedených v oznámení, je nutno vycházet z údajů dalších. V projednávané věci správní orgán I. stupně postupoval dle právních předpisů, neboť žalobce v průběhu celého řízení nenamítal skutečnosti, které by vyžadovaly žádání si podkladů pro záznam bodů. Námitky směřující do průběhu uložení blokové pokuty jsou podle něj irelevantní, neboť žalobce v případě nesouhlasu s uloženou blokovou pokutou toto nemusel vůbec podepisovat, případně mohl v relevantní době podat mimořádný opravný prostředek či stížnost na postup zasahujících policistů, a nikoli začít situaci řešit až v době, kdy dosáhl dvanácti bodů, tedy mu hrozil důsledek spočívající v pozbytí řidičského průkazu. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.5.2011, č.j. 2 As 19/2011 – 87 uvedl, že namítaná pochybení musí být natolik závažná, že oznámení či rozhodnutí nelze jako podklad vůbec použít, např. z důvod nesrozumitelnosti či nicotnosti. K jednotlivým oznámením uvedl, že jsou dostatečně průkazná a svědčí o oprávněnosti provedených záznamů bodů do registru řidičů. Identifikují žalobce jako přestupce, označují místo a čas spáchání skutku, specifikují, jakého přestupkového jednání se žalobce dopustil a uvádí, že mu za tato jednání byla uložena pokuta v určité výši. K námitce legitimního očekávání odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.5.2018, č.j. 6 As 377/2017 – 57 a označil ji za nedůvodnou.

7. Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem, soud zjistil, že dne 9.7.2019 vyhotovil správní orgán prvního stupně – Magistrát hlavního města Prahy – oznámení žalobci o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče a toto oznámení obsahovalo poučení o tom, že námitky proti provedení záznamu bodů nemohou směřovat proti pravomocně ukončenému řízení o přestupku, ve kterém správní orgán, který vede registr řidičů, nemůže konat. Oznámení obsahovalo i výzvu k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění. Uvedená písemnost byla žalobci doručena dne 17.7.2019.
8. Žalobce podal dne 24.7.2019 proti oznámení námitky, týkající se provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče a uvedl, že nesouhlasí s veškerými provedenými záznamy bodů v registru řidičů. Současně navrhl doplnění dokazování doplněním spisového materiálu o způsobilé podklady, tedy rozhodnutí, kterými měl být účastník uznán vinným z předmětných přestupků.
9. Správní orgán I. stupně dne 5.8.2019 vyrozuměl žalobce o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, na což žalobce reagoval žádostí o přerušení řízení do rozhodnutí i mimořádném opravném prostředku podaném žalobcem.
10. Usnesením ze dne 20.8.2019, č.j. MHMP 1682938/2019, sp.zn. S-MHMP 1394848/2019 magistrát podané žádosti o přerušení vyhověl a řízení přerušil, nejdéle do 30.11.2019. Dne 11.12.2019 byl žalobce vyrozuměn o pokračování v řízení.
11. Dne 13.1.2020 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, kterým zamítl námitky žalobce jako neodůvodněné a provedený záznam 12 bodů v bodovém hodnocení ke dni 5.7.2019 potvrdil. Magistrát uvedl, že provedl přešetření zapsání bodů na základě oznámení o uložení blokové pokuty a neshledal žádného pochybení. Souhlasem s projednáním přestupků v blokovém řízení akceptoval jmenovaný to, že přestupek byl spolehlivě zjištěn a oznámení o uložení pokut v blokovém řízení obsahují potřebné náležitosti k provedení záznamu, a jsou způsobilými podklady pro záznam bodů. Nebyl tedy důvod vyžadovat další důkazy prokazující skutečnosti v těchto záznamech uvedené.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

12. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce v zákonné lhůtě blanketní odvolání, které na výzvu správního orgánu prvního stupně doplnil o odvolací důvody, které se v podstatě shodují s důvody uvedenými v podané žalobě.
13. O podaném odvolání rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím, kterým odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil se závěrem, že v daném případě příslušný správní orgán prvního stupně je v předmětném řízení o námitkách oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam v registru řidičů, zda tento záznam byl proveden zcela v souladu se způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému hodnocení jednání obsaženému v příloze k zákonu o silničním provozu. V daném případě byly podklady shledány způsobilými pro záznam v registru řidičů, přičemž správní orgán zdůraznil, že nepřezkoumává v řízení o námitkách správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, neboť je na ně nutné nahlížet jako na správné a zákonné až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zruší. Oznámení jsou dostatečně průkazná a svědčí o oprávněnosti provedených záznamů řidičů, proto nebyl povinen obstarávat příkazové bloky. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4.1.2012, č.j. 5 As 39/2010-76 pak uvedl, že ne každé zpochybnění údajů v oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, resp. příkazem na místě, nutně vede k povinnosti správního orgánu vyžádat další důkazy prokazující zde uvedené skutečnosti. Odvolatel neuvedl žádné důvody, které by vedly odvolací správní orgán k pochybnostem o podkladech (oznámení o uložených pokutách), když uvedené námitky vyhodnotil jako šablonovité a spekulativního charakteru. Vycházel přitom z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26.9.2019, č.j. 3 As 298/2017 – 23. K námitce legitimního očekávání odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.5.2018, č.j. 6 As 377/2017 – 57 a označil ji za nedůvodnou. Závěrem upozornil na neustále se opakující a typizované námitky, k čemuž rovněž odkázal na judikaturu NSS k rozsahu postačujícím k jejich vypořádání.
14. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními orgány obou stupňů z hlediska žalobních námitek uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“). Vzhledem k tomu, že žádný z účastníků k výzvě soudu nepožádal o nařízení ústního jednání, Městský soud v Praze postupoval podle § 51 odst. 1 s. ř. s. a o podané žalobě rozhodl, aniž ústní jednání nařizoval. Přitom dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
15. Při posouzení věci důvodnosti podané žaloby vyšel soud z následující právní úpravy:
16. Podle § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu *řidiči motorového vozidla, kterému byl příslušným správním orgánem uložen správní trest za přestupek [...], a přestupek, [...] spáchal jednáním zařazeným do bodového hodnocení, se zaznamenaná v registru řidičů stanovený počet bodů.*
17. Podle odstavce 2 citovaného ustanovení *záznam v registru řidičů provede příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o uložení správního trestu za přestupek [...], a to nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne, kdy mu bylo doručeno*
a) oznámení o uložení pokuty za přestupek příkazem na místě,

b) rozhodnutí o uložení správního trestu za přešupek nebo za jednání vojáka označené za přešupek ve zvláštním právním předpise anebo rozhodnutí o uložení kázeňského trestu za jednání mající znaky přešupku, nebo

c) rozhodnutí, kterým byl uložen trest za trestný čin,

d) rozhodnutí o podmíněném odložení podání návrhu na potrestání nebo podmíněném zastavení trestního stíhání.

18. Podle § 123b odst. 4, poslední věty citovaného zákona *neobsahuje-li oznámení podle věty třetí údaje potřebné k provedení záznamu do registru řidičů, obecní úřad obce s rozšířenou působností požádá o doručení rozhodnutí.*
19. Podle § 123f odst. 1 zákona o silničním provozu „*Nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemné námitky (...)*“. Zákon přitom nestanoví žádnou lhůtu, v rámci které by musel účastník námitky podat.
20. V prvé žalobní námitce žalobce namítá, že žalovaný zcela ignoroval předložené důkazní prostředky, když přílohou odvolání bylo rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č.j. MSK 49924/2014, ze kterého je zřejmé, že je běžnou praxí odvolacího orgánu posuzovat i jednotlivé podklady (rozhodnutí v blokových řízeních) z hlediska jejich způsobilosti pro provedení záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče. Soud v prvé řadě zdůrazňuje, že ze správního spisu nezjistil, že by žalobce rozhodnutí, na které v žalobě odkazuje, k podanému odvolání připojil. Žalobce pouze v doplnění odvolacích důvodů na výzvu správního orgánu uvedl, že „*za nezpůsobilé pro záznam bodů do bodového hodnocení účastníka byly mnohokrát označeny obdobné podklady i Krajskými úřady Moravskoslezského kraje či Jihočeského kraje, kdy v obdobných právních věcech rozhodovaly v odvolacích řízeních a reálně se zabývaly otázkou způsobilosti jednotlivých rozhodnutí pro záznam do bodového hodnocení účastníka*“. Žalobce tedy nejen že k podanému odvolání žádné rozhodnutí nepřiložil, ale v odvolání ani neuvedl konkrétní odkaz na rozhodnutí správních orgánů, když spisové značky tří rozhodnutí odvolacích správních orgánů uvedl až v podané žalobě. Žalovanému proto nelze vytýkat, pokud se takto obecně vznesenou námitkou v napadeném rozhodnutí vůbec nezabýval.
21. Pouze pro úplnost soud ve stejné obecné rovině uvádí, že žalovaný je ústředním orgánem státní správy ve smyslu § 1 bodu 13 zákona č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky, zatímco Krajský úřad Moravskoslezského kraje je orgánem vyššího územně samosprávného celku – kraje podle § 67 zákona č. 129/2000 Sb., krajské zřízení, který je při výkonu přenesené působnosti v oblasti silniční dopravy podřízen také metodické činnosti žalovaného (viz § 30 krajského zřízení). Daná námitka žalobce je proto nepřipadná, neboť žalovaný nemůže být jako nadřízený orgán krajských úřadů vázán jejich správní praxí při výkonu přenesené působnosti v oblasti silniční dopravy.
22. Žalobce v této souvislosti namítal také porušení principu legitimního očekávání. Ohledně této námitky, že správní orgány by měly ve věcech se shodnými či obdobnými znaky postupovat a rozhodovat shodně, soud uvádí, že zásada legitimního očekávání jako zásada oprávněné důvěry v právo a právní řád nezaručuje účastníkům řízení nárok na to, aby správní orgán v jejich případě rozhodl určitým způsobem či dokonce v jejich prospěch, pouze znamená, že je třeba, aby správní orgány rozhodovaly způsobem předvídatelným, avšak vždy po pečlivém zjištění konkrétního skutkového stavu věci, z něhož vyvodí závěry

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

a tyto závěry odůvodní tak, aby obstály z hlediska požadavků správního řádu. To v dané věci bylo splněno. Proto soud ani tuto námitku nepovažuje za důvodnou.

23. K takto vznesené námitce žalobce zastoupeného stejným advokátem jako v nyní projednávané věci se vyjádřil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6.6.2018, č.j. 10 As 141/2018 – 40, ve kterém uvedl: „*V této souvislosti NSS připomíná relativní vázanost správních orgánů dosavadní správní praxí (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 21. 7. 2009, č.j. 6 Ad, s 88/2006-132, č. 1915/2009 Sb. NSS). Stěžovatelem předložená čtyři rozhodnutí jiných správních orgánů neprokazují, že zde existuje správní praxe, jež by stěžovateli zakládala legitimní očekávání. Mohla nanejvýš prokazovat to, že v aplikaci rozhodných právních norem panuje mezi jednotlivými krajskými úřady (resp. správními orgány I. stupně) jistá nejednotnost, kterou je vhodné odstranit. K odstraňování nejednotnosti ve výkladu právních předpisů v oblasti správního práva je povolán především právě NSS (srov. shora citované judikáty vykládající smysl námitek proti provedeným záznamům bodů v evidenční kartě řidiče).*“ Pokud tedy žalovaný dospěl k závěru, že žalobcem předložená rozhodnutí z jiných, s projednávanou věcí nesouvisejících správních řízení, pro něj nejsou závazná, je tento závěr zcela v souladu s citovaným judikátem Nejvyššího správního soudu.
24. Soud také poukazuje na to, že se nemohl zabývat k žalobě přiloženými pokutovými bloky, které se týkají jiných řízení a jiných přestupců, neboť žádným způsobem nesouvisí s řízením ve věci žalobce nebo s podklady použitými pro záznam bodů v jeho registru.
25. K námitce, ve které žalobce napadá jednotlivé podklady jako nezpůsobilé pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče, uvádí soud, že rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 23. dubna 2021 č. j. 6 As 174/2019 – 35 se zabýval otázkami, které jsou pro posouzení této námitek zcela zásadní, a to i s ohledem na to, že posuzoval v podstatě shodnou věc, se shodnými námitkami podanými stejným právním zástupcem. Rozšířený senát odpovídal na tyto otázky: „(1) *zda se uplatní v řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů podle § 123f zákona o silničním provozu koncentrace řízení podle § 82 odst. 4 správního řádu?* (2) *zda je správní orgán, který provádí záznam bodů v registru řidičů, v situaci, kdy podkladové rozhodnutí a oznámení o přestupku samy o sobě nevyvolávají pochybnosti o správnosti zaznamenaných bodů, povinen věcně posoudit veškeré námitky vytykající podkladovému rozhodnutí či pokutovému bloku nejružnější vady, nebo se musí věcně zabývat jen takovými námitkami, jejichž opodstatněnost by bránila provedení záznamu odpovídajícího počtu bodů v registru správné osobě od správného data, a které zároveň nebylo možné řešit v jiném řízení, a (3) zda si musí správní orgán opatřit originály pokutových bloků za účelem věcného posouzení námitek proti nim i v případě, že jde o námitky důkazně nepodložené, formulované paušálně a uplatňované šablonovitě.*“
26. Přitom dospěl ohledně koncentrace řízení k závěru, že „*V řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů ve smyslu § 123f zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, je vyloučena koncentrace řízení podle § 82 odst. 4 správního řádu z roku 2004.*“
27. K otázce vyžádání pokutových bloků rozšířený senát odkázal na stávající judikaturu Nejvyššího správního soudu s tím, že v žádném z rozsudků není uvedeno, že by o námitkách mělo být rozhodnuto vždy jedině na základě vyžádaných pokutových bloků, popř. že by naopak vždy postačovalo vyhodnotit oznámení o přestupku, ale že je vždy nutno posuzovat konkrétní situace. Závěrem pak uvedl, že žádné z rozhodnutí citovaných předkládajícím senátem nebrání ve vyslovení závěru, že *námitky uplatňované paušálně,*

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

typizovaně, šablonovitě a bez ohledu na konkrétní skutkové okolnosti mohou být hodnoceny jako nevěrohodné.“

28. Městský soud při posouzení důvodnosti vznesené námitky žalobce vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2.6.2021, č.j. 6 As 174/2019 – 44, který vydal na základě usnesení rozšířeného senátu a ve kterém uvedl, že *„Stěžovatel však své rozhodnutí nezaložil pouze na nesprávném názoru, že pokud žalobce nevznesl výhrady proti pokutovým blokům v prvostupňovém řízení, nemůže tak již s ohledem na koncentraci řízení učinit ani v odvolání, nýbrž rovněž konstatoval, že žalobcovy námitky jsou typizované a žalobcův zástupce JUDr. Bechyně je uplatňuje neustále dokola bez ohledu na konkrétní případ. Nejvyšší správní soud v tomto směru stěžovateli přisvědčuje a konstatuje, že na základě tohoto důvodu stěžovatelovo zamítavé rozhodnutí o odvolání žalobce ob stojí.“*
29. V nyní projednávané věci žalovaný odvolání nezamítl s ohledem na koncentraci řízení, a proto je podstatné, že i v napadeném rozhodnutí žalovaný, kromě jiných důvodů, zdůraznil, že žalobcovy námitky jsou typizované a žalobcův zástupce je uplatňuje neustále dokola bez ohledu na konkrétní případ.
30. Nejvyšší správní soud poukázal také na to, že již v rozsudku ze dne 4. ledna 2012 č. j. 3 As 19/2011-74, uvedl, že *ne každé zpochybnění údajů v oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení zakládá povinnost správního orgánu vyžádat si další listiny, které by tyto údaje prokazovaly. Je třeba rozlišovat případy, kdy je námitka řidiče vyjádřena jen obecně, od případů, kdy řidič uvede i další skutečnosti, které jeho tvrzení blíže specifikují. Správní orgán totiž musí posuzovat jak kvalitu tvrzení řidiče, tak kvalitu oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení (shodně též rozsudek ze dne 8. 11. 2017 č. j. 10 As 3/2017 - 34). Zdůraznil také, že „již v usnesení č. j. 6 As 174/2019 - 25, kterým se v této věci obracel na rozšířený senát, uvedl, že námitky paušální, typizované, uplatňované šablonovitě ve všech případech bez ohledu na konkrétní skutkové okolnosti, lze hodnotit jako nevěrohodné a pro přijetí tohoto závěru ani není třeba, aby správní orgány musely vyžádat originály pokutových bloků a že rozšířený senát v usnesení č. j. 6 As 174/2019 - 35 konstatoval, že dosavadní judikatura tomuto výkladu nebrání.“*
31. Vzhledem k názoru Nejvyššího správního soudu uvedenému v citovaném rozhodnutí 6 A 174/2019 - 44, které řešilo shodnou problematiku za situace, kdy žalobce v odvolání proti rozhodnutí magistrátu uplatnil také pouze paušální námitky, dospěl i městský soud k závěru, že žalovaný mohl námitky žalobce vypořádat, aniž by si k tomu musel vyžádat pokutové bloky. I v nyní projednávané věci totiž žalobce v podaném odvolání zpochybnil prakticky všechny náležitosti pokutových bloků (vymezení osoby přestupce, popis skutku, právní kvalifikaci, výši uložené sankce, místo vydání rozhodnutí, údaje o oprávněné osobě, datum vyhotovení a převzetí žalobcem, podpis žalobce), a to ve vztahu ke všem pokutovým blokům zcela shodně. Za této situace lze bez dalšího vyhodnotit žalobcovy námitky jako paušální, typizované, a tudíž *a priori* nevěrohodné. Trvat za této situace na tom, aby správní orgány všechny bloky vyžádaly a zkontrolovaly, by z námitkového řízení učinilo řízení oficiózní, jakým zjevně není. Obecně formulované námitky žalobce nemohly založit důvodné pochybnosti o správnosti oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, a žalovaný, resp. správní orgán I. stupně, tedy nebyl povinen pokutové bloky vyžadovat.
32. Řízení o námitkách, o které se jedná v posuzované věci, tedy není řízením, ve kterém by se posuzovaly jednotlivé přestupky, jichž se žalobce dopustil, a v důsledku nichž mu byly

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

přičítány body v bodovém hodnocení. K provedení záznamu v registru podle § 123b odst. 1 a 2 zákona o provozu na pozemních komunikacích je naopak rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu potřeba jako podklad a řízení o přestupku tak předchází řízení o námitkách proti záznamu bodů. Správní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedenému záznamu je tedy oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam, zda byl záznam proveden v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k zákonu obsaženému bodovému hodnocení jednání (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9As 96/2008 – 44, či ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6As 67/2013 - 16). Na tomto přístupu nemění nic ani usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6As 114/2014 - 55, v němž soud konstatoval, že záznam stanoveného počtu bodů v registru řidičů podle § 123b odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích, je „trestem“ ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a čl. 7 odst. 1 věty druhé Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Řízení o přestupku a řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru jsou tedy dvě typově odlišná řízení, která se řídí jinými zásadami a která mají jiné procesní postupy.

33. Jak ostatně uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 26. 5. 2016, č. j. 7 As 63/2016 – 47, „(...) Řízení o námitkách proti záznamu bodového hodnocení v registru řidičů nepředstavuje opravný prostředek proti rozhodnutí o přestupku (...). To znamená, že namítaná pochybení musí být natolik závažná, že oznámení či rozhodnutí podle § 123b zákona o silničním provozu nelze jako podklad pro zápis vůbec použít, např. z důvodu jeho nesrozumitelnosti, či dokonce nicotnosti.“
34. Pokud tedy žalobce žádné takové zásadní námitky ve správním řízení nevznese, postačilo, že žalovaný posoudil, zda jsou oznámení o uložení blokové pokuty, resp. příkazu na místě, dostatečně průkazná a zda svědčí o oprávněnosti provedených záznamů bodů do registru řidičů. Žalovaný z tohoto hlediska oznámení o uložení pokuty řádně přezkoumal, jeho úvahy soud považuje za zcela srozumitelné a přezkoumatelné a se závěry uvedenými v napadeném rozhodnutí se ztotožňuje.
35. Na základě všech výše uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně, a proto ji podle ustanovení § 78 odstavec 7 s. ř. s. zamítl.
36. O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož žalobce, který nebyl ve věci úspěšný, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení, nad rámec jeho běžného výkonu úředních činností, nevznikly. Soud proto ve výroku II. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 10. června 2021

JUDr. Hana Veberová, v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.